

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 114/2019
06.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ... код ..., чији је пуномоћник Михаило Павловић, адвокат из ... .., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 182/2019 од 09.08.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 06.09.2019. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 182/2019 од 09.08.2019. године.

Образложење

Предлагач је 20.08.2019. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 182/2019 од 09.08.2019. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда I-4У 7830/19, као неоснован. Предлагач истиче да приликом доношења ожалбеног решења Управни суд није сагледао целокупно поступање приликом решавања захтева предлагача за признавање права на месечно новчано примање, који је поднет још 10.07.2012. године и у коме је тужба Управном суду поднета по четврти пут. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји његову жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће усвојити његов предлог ради убрзања поступка, утврдити да је дошло до повреде права на суђење у разумном року и предлагачу досудити трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда I-4У 7830/19 и Р4У 182/19 произлази да је предлагач, у својству тужиоца, дана 16.05.2019. године, поднео тужбу Управном суду ради поништаја решења туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања од 26.03.2019. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења од 08.10.2012. године, а којим је одбијен захтев тужиоца од 10.07.2012. године за признавање права на месечно новчано примање као члану породице цивилне жртве рата. Оспорено решење је донето у извршењу пресуде Управног суда од 22.02.2019. године, а пре тога је предлагач, у својству тужиоца, два пута водио спор пред Управним судом поводом исте правне ствари.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда I-4У 7830/19. Наиме, предлагач је приговор ради убрзања поступка у том предмету поднео 34 дана након подношења тужбе. Већ у том року Управни суд је предузео радње ради прибављања списка и одговора на тужбу, али није постојала објективна могућност да се одлука о тужби донесе и управни спор за тако кратко време оконча, чак и да је Управни суд пренебрегао обавезу решавања предмета по редоследу пријема прописану чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09...39/16).

Врховни касациони суд је приликом одлучивања имао у виду жалбени навод да је код утврђивања постојања повреде права на суђење у разумном року требало узети у обзир укупну дужину трајања поступка од 2012. године до дана подношења приговора ради убрзања поступка, као и чињеницу да су претходно пред Управним судом поводом исте правне ствари вођена три управна спора. Врховни касациони суд истиче да, и према правном ставу овог суда, ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део одлучивања о праву предлагача. Међутим, овај суд посебно указује на то да се Законом о заштити права на суђење у разумном року, пре свега, остварује право странака на суђење у разумном року у судском поступку, а да се не може разумно

очекивати да управни спор буде мериторно окончан за само месец дана, имајући у виду процесне радње које је, у складу са одредбама Закона о управним споровима, Управни суд дужан да предузме пре доношења одлуке о тужби. Управни суд ће свакако морати да има у виду да у складу са стандардима изграђеним у пракси Европског суда за људска права мора показати посебну марљивост у овом предмету, јер се ради о решавању права на месечно новчано примање члана породице цивилне жртве рата који није правноснажно решен већ седам година, а у коме су у међувремену донете три пресуде у управном спору (видети нпр. пресуде Европског суда за људска права у предмету *Čikardi protiv Italije* од 16. новембра 2000. године, број представке 46521/99 и у предмету *Pavlyulynets protiv Ukrajine* од 06. септембра 2005. године, број представке 70767/01).

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 18. ст. 1. и 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у изреци.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић